

Висновки. Таким чином, методи та технології інтерактивного навчання доцільно впроваджувати та застосовувати при проведенні занять в аудиторії або за її межами в процесі організації навчального процесу вищого навчального закладу, зокрема при вивченні дисципліни «Інформаційні технології навчання».

Перспективи подальших досліджень. Актуальним напрямком подальшого висвітлення порушеної теми є дослідження проблеми навчання фахівців на основі досліджень в контексті компетентнісного підходу, а також вивчення найбільш ефективних інноваційних методів, що можна використати для підготовки фахівців гуманітарної сфери.

ДЖЕРЕЛА

1. Сабліна М. А. Інтерактивне середовище learningapps як інструмент викладу теоретичного матеріалу в процесі фахової підготовки студентів / М. А. Сабліна. // Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету. – 2017. – №3. – С. 288–294.
2. Андрущенко В. Європейський педагогічний досвід та національний досвід: гармонізація пріоритетів /В.Андрущенко // Вища освіта України. – 2014. – №3. – С.5-11.
3. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології: Навчальний посібник / І.М.Дичківська. – К.: Академвидав, 2004. – 352с.
4. Феномен інновацій: освіта, суспільство, культура: монографія / [Ред.кол.: В.Г.Кремень, В.В.Ільїн, С.В.Пролеєв]; за ред. В.Г.Кременя; – К.: Пед. думка. – 2008. – 470с.
5. Луговий В.І. Управління якістю викладання у вищій школі: теоретико-методологічний і практичний аспекти / В.І.Луговий // Психолого-педагогічні засади проектування інноваційних технологій викладання у вищій школі: монографія / [авт. кол.: В.Луговий, М.Левшин, О.Бондаренко та ін.; за ред. В.П.Андрущенка, В.І. Лугового]. – К.: «Педагогічна думка», 2011. - 260с. – розд.1, [підрозд.1.1]. – С.5-34.
6. Морозов В. Філософія впровадження інновацій у педагогічний процес./ В.Морозов// Вища освіта України. – 2014. - № 2. – с. 36-39.
7. Туркот Т.І. Педагогіка вищої школи: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. – К: Кондор, 2011. – 628с.

ПРО ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНО-ГРАФІЧНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

Семеніхіна О. В.

Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка, м. Суми

Сучасна освіта характеризується інтенсифікацією навчального процесу, що обумовлено різними чинниками, з-поміж яких – активний розвиток інформаційних технологій та експоненціальне зростання інформаційного контенту. Тенденції гуманізації, глобалізації,

інтернаціоналізації, фундаменталізації, інноваційності, інформатизації, кроскультурності актуалізують проблему формування академічної культури педагогів-дослідників в умовах цифрового творчого середовища, що характеризується поєднанням ІКТ, інтелектуальних систем, людської сенситивності і контекстуального досвіду й уможливорює творче самовираження засобами цифрових технологій [1].

Водночас постійне збільшення інформаційного наповнення курсів часто відлякує суб'єктів навчання обсягами матеріалу, який треба опанувати. Опитування вчителів та викладачів навчальних закладів різних рівнів виявило, що через великі обсяги навчального матеріалу суб'єкти навчання часто відмовляються читати довгі тексти і ведуть пошук відповідей на поставлені запитання в межах однієї сторінки (екрану). Якщо ж інформація не привернула увагу, то вона, як правило, залишиться не вивченою.

Описана ситуація виокремила в освіті тренд глибокої інтеграції інформаційно-комунікаційних технологій, технологій унаочнення та полісенсорного подання різного роду інформації, в тому числі і навчального матеріалу. Наочний образ (візуальна модель знань) набуває статусу повноцінної інформаційної одиниці, а це обумовлює, зокрема, такі суперечності:

- запозичення технологій візуалізації зі сфери реклами й бізнесу, калькування інформаційних образів та побудова прямих аналогій, поява стереотипів, шаблонних прикладів у сфері освіти з відсутністю їх інтелектуального підґрунтя щодо впровадження у навчальний процес;
- пряме ототожнення методик візуалізації навчального матеріалу з предметом інформатики та занепад ідеї формування творчої особистості суб'єкта навчання, який в умовах сьогодення обмежується використанням вивченого програмного забезпечення у галузі комп'ютерної графіки;
- виникнення понятійного дисонансу (ототожнення термінів «графіка», «наочність», «візуалізація», «інфографіка» тощо) та потреба у цілісності та наступності навчального процесу через уточнення і розмежування дефініцій;
- активне впровадження в освітній процес візуальних, когнітивно-візуальних технологій навчання та недостатня розробленість теоретико-методичних основ формування спеціальної культури візуалізації навчального матеріалу у суб'єктів навчального процесу;
- активне використання візуальної комунікації в межах вивчення різних дисциплін та відсутність відповідних навичок візуалізації у фахівців і передусім у вчителів, що негативно впливає на загальну професійну компетентність майбутнього фахівця.

Наведені суперечності обумовлюють важливість формування особливої, інтелектуально-графічної [2], культури візуалізації.

Сприймаючи таку культуру як сукупність знань, умінь, цінностей та уявлень, що дозволяють самостійно засвоювати одиниці навчального матеріалу через наочно-образні (візуальні) моделі знань, вважаємо, що така культура має формуватися системно і цілісно з акцентами на інтелектуальній, логічній, образній і графічній пізнавальних сферах й орієнтуватися на метапредметні результати навчання.

ДЖЕРЕЛА

1. Семеног О.М. Формування академічної культури майбутніх педагогів-дослідників в умовах цифрового творчого середовища як наукова проблема // О.М. Семеног О.В. Семеніхіна., Д.С.Безуглий // Інформаційні технології і засоби навчання. – 2017. – Т.62. – № 6. – С. 240- 251.

2. Аранова С.В. Интеллектуально-графическая культура визуализации учебной информации в контексте модернизации общего образования // Педагогические науки. Вестник Челябинского государственного педагогического университета. 2017. № 5. С.9-16

GOOGLE-ФОРМИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ОЦІНЮВАННЯ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Скоробрещук Г. М.

Київський університет імені Бориса Грінченка, м. Київ

Стратегічною задачею української освіти є приведення її до світових стандартів. Для реалізації визначеної стратегії пріоритетним завданням сьогодення є забезпечення високоякісної освіти на всіх її етапах і рівнях, оцінювання її результативності та управління якістю [7].

Низка науковців (О. Григрош [1], Ю. Зінківський, Г. Мірський [2, 13-14]) узагальненим критерієм якості вищої освіти визначають професійну компетентність студентів, яка полягає у володінні усіма компетенціями, необхідними для виконання професійних завдань, і, яку слід визначати через процедуру оцінки якості їх підготовки. Основними підходами до вимірювання компетенцій є оцінювання на початку, в процесі та в кінці навчання. Такий підхід дає можливість управляти процесом формування компетенцій, здійснювати коригуючий вплив [3, 74].

Отже, одним з ключових місць в процесі управління якістю у вищій освіті займає процедура оцінювання, яка сприятиме інформаційно-аналітичному забезпеченню прийняття управлінських рішень. Підвищує актуальність питань оцінювання той аспект, що для забезпечення якості потребує постійного оцінювання якості вхідних ресурсів, чинників, процесів, проміжних та вихідних результатів. Використання широкого